ΣΧΟΛΙΚΟ ΕΤΟΣ 2019 – 2020

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ…

Την Τετάρτη 18/12/2019, μαθητές της Ε τάξης του σχολείου μας, με την συμμετοχή μαθητών και άλλων τάξεων, παρουσίασαν μέσα στην αίθουσα Η.Υ. με την «εξ απαλών ονύχων» καθοδήγηση του δασκάλου τους Κου Βουλγαρόπουλου Γιώργου, και σε κείμενο που είχε γράψει ο ίδιος, θεατρική παράσταση με τίτλο «Αναμνήσεις…».

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Λένε πως τις ημέρες των Χριστουγέννων, όταν πολλοί χαίρονται και γιορτάζουν, κάποιοι ή μάλλον πάρα πολλοί παρουσιάζουν μία μελαγχολική διάθεση, μία ψυχολογική «πτώση», μία αντικοινωνική συμπεριφορά. Αυτή η συμπεριφορά είναι γνωστή ως «μελαγχολία των Χριστουγέννων».

Λένε πως όλοι μας θυμόμαστε κάποιες στιγμές τις οποίες θέλουμε να ξεχάσουμε, να εξαφανίσουμε. Στιγμές οι οποίες μας πλήγωσαν, μας ταλαιπώρησαν ή μας ταλαιπωρούν ακόμη, στιγμές που μας κάνουν να πονάμε λίγο ή πολύ…

Λένε πως το παρελθόν του ανθρώπου εμφανίζεται ξαφνικά και του θυμίζει τα πεπραγμένα του, αυτά που έπραξε και αυτά που δέχθηκε από τους άλλους, πως μετά από πολύ καιρό μπορεί να κρίνει ο καθένας τη ζωή του…

Λένε πως είναι οι αναμνήσεις και οι συνοδοί της, οι τύψεις, η ντροπή, ο θυμός, που μας χτυπούν την πόρτα της συνείδησης, είτε για να μας «ανταμείψουν», είτε για να μας «τιμωρήσουν».

Ο ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΣ

ΒΟΥΛΓΑΡΟΠΟΥΛΟΣ ΓΙΩΡΓΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΟ

Σε ένα σπίτι μία οικογένεια κάθεται και συζητά για τις γιορτές. Ο πατέρας θέλει να στολίσουν το μικρό δέντρο, μια και θα πάνε στο χωριό του για τις διακοπές, ενώ αντίθετα τα παιδιά και η μητέρα θέλουν να στολίσουν το μεγάλο δέντρο και να μείνουν στην πόλη.

Πατέρας: Δε θα ασχοληθούμε άλλο με το θέμα αυτό. Θα στολίσουμε το μικρό δέντρο και θα πάμε στο χωριό. Συνεχώς εδώ γιορτάζουμε τα Χριστούγεννα.

Γιος: Μα πάντα εδώ γιορτάζουμε . Εσύ πάντα έλεγες πως είναι πολύ ωραία η πόλη τις ημέρες αυτές

Κόρη: Έλεγες επίσης πως το μεγάλο δέντρο είναι εντυπωσιακό και πως το μικρό μοιάζει με παιχνίδι.

Μητέρα: Μα γιατί πρέπει να αλλάξουμε φέτος τα πάντα; Ούτε καν το συζητήσαμε.

Πατέρας: Δεν χρειάζεται να συζητήσουμε κάτι. Συνέχεια γίνεται το δικό σας.

Μητέρα: Μα πάντα συμφωνούσαμε στο θέμα αυτό. Τώρα ξαφνικά μας τα λες όλα αυτά.

Παιδιά: Εμείς θέλουμε να μείνουμε εδώ. Κανονίσαμε και με τους φίλους μας.

Πατέρας: Να ξεκανονίσετε. Θα πάμε όλοι μαζί στο χωριό.

Μητέρα. Μα γιατί να μην γιορτάσουμε και φέτος εδώ και το κανονίζουμε για άλλη φορά;

Πατέρας. Εγώ θα πάω και μόνος μου. Όποιος θέλει έρχεται. Έχω ήδη έτοιμα τα πράγματά μου. Παίρνω τη βαλίτσα και φεύγω.

Μητέρα και παιδιά. Πώς; Έχεις ετοιμάσει κιόλας τα πράγματά σου; Δηλαδή το έχεις αποφασίσει καιρό τώρα. Μήπως το έκανες επίτηδες , για να μαλώσουμε; Μήπως θέλεις να γιορτάσεις μόνος σου φέτος ή με κάποιον άλλον;

Πατέρας: Λέτε ό,τι θέλετε. Εγώ φεύγω και όποιος θέλει ακολουθεί.

…..ο πατέρας πήρε τη βαλίτσα και περίμενε στον σταθμό του τρένου. Το ήξερε πως θα περίμενε ώρα πολλή ,μια και το επόμενο τρένο θα αργούσε πολύ.

Σταθμάρχης: Λυπάμαι που σας αφήνω έξω στο κρύο, μα δεν μπορώ να κάνω διαφορετικά. Πρέπει να κλείσω τον σταθμό. Η επόμενη αμαξοστοιχία έρχεται περίπου στις 2 τα ξημερώματα. Σας έχω δηλώσει και θα σταματήσει στον σταθμό να σας πάρει. Καλή αναμονή λοιπόν, και καλό ταξίδι. Μόνο μην αποκοιμηθείτε και το χάσετε κι αυτό. Το επόμενο θα έλθει μετά από 4 ώρες. Γεια σας, λοιπόν…

Πατέρας: Ευχαριστώ πολύ. Να είστε πάντα καλά. Γεια σας.

Πήρε, λοιπόν, τη βαλίτσα του, κάθισε σ' ένα παγκάκι και περίμενε…

Πατέρας: Είναι νωρίς ακόμη . Το τρένο θα αργήσει 2 ώρες. Ας ξεκουραστώ λιγάκι.

Όμως εκεί που ξεκουραζόταν η σκέψη του βρισκόταν συνεχώς στους δικούς του.

«Πώς τους παράτησα έτσι και έφυγα, τι με έπιασε;», σκεφτόταν.
«Μπα, γιατί να νιώθω τύψεις; Εγώ τους πρότεινα να περάσουμε όλοι μαζί ωραία τις γιορτές στο εξοχικό, μα δεν ήθελαν. Καλά ,λοιπόν, και πηγαίνω μόνος μου. Θα δω τους φίλους που τόσα χρόνια τους ξέχασα, τους συγγενείς που συνεχώς μου λένε πως μας έχουν επιθυμήσει…
«Μήπως, όμως δεν έπρεπε να τους αφήσω μόνους τέτοιες ημέρες; μπα, δεν το καταλαβαίνω. Μόνο το δικό τους θα γίνεται; Τέλος πάντων, ό,τι έγινε έγινε… Ας ξεκουραστώ λιγάκι.

Μα η κούραση μεγάλη και το παγκάκι πρόκληση. Καθώς χαλάρωνε και ηρεμούσε χωνόταν όλο και περισσότερο στο αναπαυτικό κάθισμα… μέχρι που ήρθε η νύστα και ο φίλος της, ο ύπνος.. Βρέθηκε ξαφνικά σε ένα έρημο τοπίο, παράξενο τοπίο που έμοιαζε περισσότερο με εξωγήινο τόπο, κάτι που δεν είχε ξαναδεί.

Πατέρας: Μα τι είναι εδώ, πώς βρέθηκα σε αυτόν τον παράξενο τόπο; Τι θλιβερό μα ταυτόχρονα και τι επιβλητικό τοπίο! Έχει μία δική του προσωπικότητα. Κάτι το μαγικό υπάρχει εδώ, ανάμεσα σε αυτά τα τόσο σκοτεινά αλλά και φωτεινά συνάμα χρώματα, σε αυτούς τους μελαγχολικούς και γκρίζους ιριδισμούς. Δεν είναι ανθρώπινος τόπος αυτός, δεν μπορεί να ζουν άνθρωποι εδώ…
Κι όμως βλέπω κάποιες σκιές προσώπων να υπάρχουν σκόρπιες
Ας καθίσω… αυτή η σκηνή με αναστατώνει. Η αλήθεια είναι πως κάτι μου θυμίζουν όλα αυτά, μα δεν μπορώ να θυμηθώ τι ακριβώς…

Και ξαφνικά ένα παράξενο σφύριγμα ανέμου άρχισε να σχηματίζεται σιγά σιγά και να γεμίζει τον χώρο.. Έκπληκτος ο πατέρας προσπαθεί να σηκωθεί, μα δεν μπορεί.. το σώμα του δεν υπακούει…

Πατέρας: Είχα δίκιο τελικά. Ο τόπος αυτός δεν είναι ανθρώπινος, είναι μαγικός. Να έχει σχέση άραγε με τις ιστορίες των Χριστουγέννων, τα ξωτικά, τα πνεύματα , τα μαγικά και τα πνεύματα. Δεν μπορώ να κουνηθώ καθόλου. Τι συμβαίνει τελικά; Υπάρχει κάποιος εδώ ή πέθανα και δεν ξέρω που βρίσκομαι. Σε τόπο αγαθό ή καταραμένο; Ακούει κάποιος;

Και ξαφνικά… ένα σύννεφο αρχίζει να εμφανίζεται από τη βαλίτσα του, να μεγαλώνει και να μεγαλώνει, να κινείται όμοια με το κύμα της θάλασσας, ήρεμο στην αρχή, μανιασμένο στο τέλος.. και πάλι να ηρεμεί….

Πατέρας: Μα τι είναι πάλι ετούτο; Κάτι καλό για μένα ή κάτι κακό, σατανικό;

Σιγά σιγά αρχίζει να σχηματίζεται ένα πλάσμα, ένα σώμα όμοιο με τα ανθρώπινα. Κάνει ο πατέρας να σηκωθεί, μα μια απότομη κίνηση του πλάσματος τον καθηλώνει.

Πατέρας: Όχι, όχι, δεν μπορεί να συμβαίνουν όλα αυτά. Κοντεύω να τρελαθώ… Ποιος είσαι και τι θέλεις τελικά; Γιατί δεν εμφανίζεσαι, τι θέλεις επιτέλους; Είσαι άνθρωπος που θέλεις να δώσεις κάποιο μήνυμα ή κάτι άλλο;

Και τότε το πλάσμα αρχίζει να ψιθυρίζει..

Πλάσμα: Σσσσσς μην μιλάς, σσσσσσς… Είμαι κάτι το πολύ γνωστό σου….

Πατέρας: Κάτι; Όχι κάποιος ή κάποια; Τι σημαίνει κάτι; Άνθρωπος ή ξωτικό;

Πλάσμα: Λέγε με πλάσμα. Λέγε με πλάσμα, απλά πλάσμα..

Πατέρας: Τι θα πει πλάσμα, δεν γνωρίζω κανέναν με αυτό το όνομα…

Πλάσμα: Πολύ βιάζεσαι και δεν είναι καλό. Αυτό πρέπει να το γνωρίζεις καλά εσύ ή ακόμη δεν έμαθες από τα τόσα παθήματα;

Πατέρας: Μα πως μιλάς έτσι; τι γνωρίζεις εσύ για εμένα και πως με κρίνεις έτσι; δεν σου το επιτρέπω..

Πλάσμα: Δεν είναι στο χέρι σου να μου επιτρέπει ή να μου απαγορεύεις, δεν γίνεται..

Πατέρας: Και γιατί αυτό; Είσαι κάτι το τόσο δυνατό;

Πλάσμα: Ναι, είμαι κάτι πολύ δυνατό, κάτι που δεν μπορείς εσύ και οποιοσδήποτε άλλος να με νικήσει, αφού εσύ με δημιούργησες, είμαι κομμάτι σου και δεν μπορείς να το αλλάξεις..

Πατέρας: Πώς γίνεται αυτό; Δεν θυμάμαι να δημιούργησα κάτι τέτοιο σαν εσένα που δεν γνωρίζω τι είσαι…

Πλάσμα: Κι όμως, εσείς οι άνθρωποι μας δημιουργείτε και στο τέλος προσπαθείτε να μας εκτοπίσετε σε μέρη που δεν τα βλέπει κανείς, δεν τα επισκέπτεται κανείς παρά μόνον πού και πού ρίχνετε μία ματιά από κλειστές χαραμάδες…

Πατέρας: Δεν καταλαβαίνω τι εννοείς, μα πες μου. Ένας τέτοιος τόπος είναι κι αυτός εδώ;

Πλάσμα: Ναι, αυτός ο τόπος που βλέπεις τώρα είναι τόπος εξορίας… ένας τόπος εφιαλτικός για όλους εμάς , τα πλάσματα…

Πατέρας: Ναι, είναι τρομακτικός αυτός ο χώρος… Όμως εγώ δεν έστειλα κανέναν στην εξορία. Δεν γίνεται αυτό. Δεν εξορίζουν κανέναν σήμερα.

Χορός (*τα πλάσματα που θα εμφανιστούν σε λίγο*): Πώς το λες αυτό, πώς το λες; Εσύ και όλοι οι όμοιοί σου που εξορίσατε τόσους και τόσους….

Πατέρας: (*περισσότερο ξαφνιασμένος, τρομοκρατημένος*)… μα πόσοι είστε?

Χορός: Είμαστε πολλοί, πάρα πολλοί.. και κάθε μέρα γινόμαστε περισσότεροι.. χωρίς στέγη, χωρίς μέλλον, χωρίς σκοπό, χωρίς ψυχή…

Πατέρας: Μα δώστε μου κάποιο στοιχείο. Δεν μπορώ να καταλάβω κάτι. Πώς είναι δυνατόν να έκανα τέτοιο μεγάλο κακό και να μην το κατάλαβα;

Χορός: Προδοσία..

Πατέρας (*κατάπληκτος*): Τιιιιι; Πώώώώς;

Χορός: Προδοσία..

Πατέρας: Τι λέτε τώρα; Ποιον πρόδωσα και δεν το γνωρίζω; είστε απλά ένας εφιάλτης και σε λίγο, μόλις ξυπνήσω, θα εξαφανιστείτε…

Και ξαφνικά το πέπλο άρχισε να σείεται και να απλώνεται αποκαλύπτοντας μία παράξενη σκηνή.

Πλάσμα: Κοίτα, κοίτα… και θα θυμηθείς…

Μία οικογένεια κάθεται και συζητά για πολλά θέματα… το παιδί είναι ο πατέρας της ιστορίας μας με τους γονείς του που είναι τώρα γέροι..

Πατέρας: Αααα! Αυτοί είναι οι γονείς μου κι αυτός ο μικρός είμαι εγώ. Το ξαπλωμένο παιδάκι είναι ο αδελφός μου..

Πατέρας (*μικρός με τους δικούς του*): Ωραία που είναι μπροστά στο τζάκι. Εδώ όλοι μαζί να χαρούμε τις γιορτές και τον χειμώνα.. Μακάρι να είμαστε πάντα έτσι.

Μητέρα: Ένα μόνον θέλουμε από εσένα παιδί μου. Να προσέχεις τον αδελφό σου. Δεν είναι δυνατός σαν εσένα και με το παραμικρό αρρωσταίνει. Να τον προσέχεις.

Πατέρας: Μην ανησυχείς μαμά, θα τον προσέχω τον μικρούλη…

Ξαφνικά ανοίγει μία άλλη σκηνή και εμφανίζεται η ίδια οικογένεια πολλά χρόνια αργότερα…. Ο πατέρας ανοίγει το στόμα του να αναφωνήσει, μα το κλείνει πάλι. Αρχίζει να δακρύζει λέγοντας.

Πατέρας: Εγώ πάλι με τους γονείς μου σε μεγάλη ηλικία.

Στρέφεται προς το πλάσμα και το ψάχνει, μα δεν το βρίσκει..

Πατέρας: Σας παρακαλώ, σταματήστε το. Δεν θέλω να το δω αυτό, δεν θέλω….

Πατέρας(παππούς): Δεν θα μείνεις μαζί μας να γιορτάσουμε παιδάκι μου, τέτοια μέρα;

Μητέρα: Ναι, παιδάκι μου, να κάνεις παρέα και στον αδελφό σου. Δεν είναι καθόλου καλά. Θα χαρεί με την παρέα σου. Ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να συμβεί..

Πατέρας: Σας παρακαλώ, μην επιμένετε. Δεν γίνεται να μην πάω με τους φίλους μου. Το κανονίσαμε εδώ και πολύ καιρό. Τα Χριστούγεννα θα τα γιορτάσουμε στο κέντρο της πόλης. Ίσως σας προλάβω ξύπνιους.

Πατέρας (παππούς): Καλά παιδάκι μου, να περάσεις ωραία.

Μητέρα (γιαγιά): Ναι, ναι, να περάσεις ωραία..

Αδελφός: Γεια σου, γεια σου.

Πατέρας: Σταματήστε, σταματήστε, δεν θέλω να τα δω αυτά, δεν θέλω να τα θυμηθώ. Πόσο θα ήθελα να γύριζε ο χρόνος πίσω, να ανάψω το τζάκι να καθίσω με τους γονείς μου και τον αδελφό μου, να τους περιποιηθώ, να τους προσφέρω κάποια χαρά, ευχαρίστηση. .Όμως αυτό δεν γίνεται τώρα. Έφυγαν από αυτόν τον κόσμο και δεν μπορώ να κάτω τίποτε, τίποτε. Μόνον ένα μεγάλο βάρος θα κουβαλώ στην ψυχή μου..

Και πάλι ξαφνικά ανοίγει μία καινούρια σκηνή… και διαδραματίζεται μία πικρή σκηνή : πατέρας μαζί με τον άρρωστο αδελφό..

Αδελφός: Θα καθίσεις να μου κάνεις λίγη παρέα να μιλήσουμε, να ξεχαστώ; Δεν αισθάνομαι καλά.

Πατέρας: Δεν μπορώ τώρα, έχω να τελειώσω μία δουλίτσα. Εξάλλου.. εσύ ποτέ δεν είσαι καλά. Φαντάζεσαι να αφήνω τις δουλειές και τις υποχρεώσεις μου κάθε φορά που δεν αισθάνεσαι καλά; Κι εκτός αυτού έχω και τη ζωή μου. Λοιπόν, θα περάσω μόλις μπορέσω..

Αδελφός: Σωστά, έχεις κι εσύ το δίκιο σου. Καλά να περάσεις..

Πλάσμα 2: Θυμάσαι αυτή την στιγμή; Αυτή είναι μία πικρή στιγμή τώρα για σένα. Για τον αδελφό σου ήταν μία πικρή στιγμή τότε, την ώρα που τον απέρριπτες, την ώρα που του έλεγες πως δεν μπορείς να ασχολείσαι με αυτόν. Η αλήθεια είναι πως είναι δύσκολο να συμπαραστέκεσαι σε αρρώστους, όμως σκέψου πως κι αυτοί μόνο την οικογένειά τους έχουν . Τώρα πια αυτή η πικρή στιγμή πέρασε για εκείνον, πάει ,χάθηκε σε άγνωστους κόσμους κι έμεινες εσύ να ζεις τα όσα σου πρέπουν.

Πατέρας: Έχεις δίκιο, όποιος κι αν είσαι, ό,τι κι αν είσαι. Όμως κι εγώ είχα κουραστεί ή είχα βαρεθεί να ακούω συνεχώς για ασθένειες και παρόμοια. Ήμουν νέος και ήθελα να τρέξω, να ζήσω, να ξεφύγω.

Πλάσμα 2: Έχεις δίκιο, είχες βαρεθεί κι όχι κουραστεί. Έχεις δίκιο είναι δύσκολο, όταν ξεκινάς τη ζωή σου να θέλεις την ελευθερία σου, να θέλεις να πετάξεις…. Όμως σκέψου κι αυτόν που δεν άρχισε ακόμη τη ζωή του, αυτόν που στερήθηκε τη δυνατότητα να ζει χωρίς δυσκολίες, αυτόν που πονά σωματικά και ψυχικά,

αυτόν που υποφέρει κάθε μέρα. Έλα στη θέση αυτού που ξέρει πως δεν θα ζήσει ποτέ όμορφα, ήσυχα, ειρηνικά…., έλα στη θέση αυτού που περιμένει τη συντροφιά των δικών του για να περάσει ευχάριστα η ώρα του.., έλα στη θέση αυτού που περιμένει το τέλος, μέρα με τη μέρα..

Πατέρας: Κι εγώ που νόμιζα πως δεν θα χαθεί ποτέ, που πίστευα πως θα τον έχω βάρος σε όλη μου τη ζωή….

Πλάσμα 2: Κι όμως αυτοί οι άνθρωποι από τη μία χαίρονται τη συντροφιά των δικών τους ανθρώπων από την άλλη στεναχωριούνται που γίνονται βάρος, που αναγκάζουν τους δικούς τους να τους ανέχονται. Εσύ δεν το γνωρίζεις, αφού δεν ασχολήθηκες, μα ο αδελφός σου ήταν πολύ λογικός άνθρωπος.

Πατέρας: Τώρα καταλαβαίνω πως δεν τον γνώρισα ποτέ καλά, πως μου είναι άγνωστος.

Πλάσμα 2: Ναι, σου είναι άγνωστος ,επειδή δεν ασχολήθηκες καθόλου μαζί του. Τον έβλεπες ως ένα μεγάλο βάρος που προσπαθούσες να ξεφορτωθείς….

Πατέρας: Από όλα όσα άσχημα έκανα αυτό με πληγώνει περισσότερο.., αυτό με πονά, η αδιαφορία που έδειξα στον άτυχο αδελφό μου.

Πλάσμα: Δύο φορές άτυχος, δύο φορές ο άτυχος..

Πατέρας: Και τι δεν θα έδινα να τον έβλεπα για λίγο, να του πω πως τον αγαπούσα, μολονότι δεν ήθελα να ασχολούμαι μαζί του, πως δεν τον μίσησα ποτέ ούτε τον αντιπαθούσα. Να του πω πως τον αγαπούσα επειδή δεν ζήτησε ποτέ τίποτε από εμένα, δεν απαίτησε ποτέ ούτε την παρέα μου..

Πλάσμα 2: Ό,τι έγινε, έγινε . Τίποτε δεν αλλάζει από τη στιγμή που κάποιος φεύγει για τον άλλον κόσμο…

Ξαφνικά ακούγεται ένα βουητό, ένας ήχος παράξενος. Η καταχνιά του τόπου ανοίγει κι μία καινούρια σκηνή ξετυλίγεται… Ένα πολύ γέρικο ζευγάρι κάθεται και προσπαθεί ο ένας να εξυπηρετήσει τον άλλον. Ο πατέρας συγκλονίζεται και στρέφει το κεφάλι του..

Γέρος: Έλα καλή μου, έλα, μη σηκώνεσαι, θα σου φέρω εγώ το φαγητό σου.

Γριά: Μα κι εσύ δεν μπορείς να κουνηθείς γέρο μου, πρόσεχε μην πέσεις και χτυπήσεις. Πρόσεχε, γιατί δεν έχουμε κανέναν να μας συντρέξει κι αν πάθουμε κάτι, αλίμονό μας.

Γέρος: Έχεις δίκιο, το ξέρω. Αν πάθουμε κάτι , θα είναι το τέλος για εμάς. Πώς μείναμε μόνοι κι έρημοι στον κόσμο; Πώς ζήσαμε τόσο πολύ, πιο πολύ από όλους τους συγγενείς…….

Γριά: Δεν μείναμε μόνοι μας γέρο. Έχουμε έναν εγγονό, το ξέχασες;

Γέρος: Τι κι αν τον έχουμε. Είναι σαν να μην τον έχουμε. Πάει, μας ξέγραψε και πρέπει να τον ξεγράψουμε κι εμείς. Άνθρωπο που δεν τον ζεις, είναι σαν να μην υπάρχει..

Γριά: Τι λες γέρο μου; πώς μπορείς και το λες κάτι τέτοιο; Είναι εγγόνι μας , πάντα το αγαπούσαμε και το στηρίζαμε..

Γέρος: Αλήθεια…, και πού είναι τώρα; πού είναι τόσες γιορτές , τόσες Κυριακές, τόσα καλοκαίρια; Αλήθεια θυμάσαι το πρόσωπό του, τις κινήσεις του; Θα τον αναγνωρίσεις, αν τον δεις; Όμως, έχεις δίκιο, είναι το εγγόνι μας , το παιδί του παιδιού μας . Ας είναι καλά κι ας μην τον ξαναδούμε…

Γριά: Η αλήθεια είναι πως τον έχω επιθυμήσει, Θα ήθελα να τον δω , έστω και από μακριά. Θα ήθελα να του χαϊδέψω το κεφάλι, να αγγίξω το πρόσωπό του, να κλείσω τα χέρια του στα χέρια μου, να δω το δικό μου παιδί στα μάτια του…

Πλάσμα 3: Αλήθεια, τι πρέπει να πω τώρα; Τι να υποθέσω για έναν άνθρωπο που έχει αφήσει μόνους κι έρημους δύο γέρους , τον παππού και τη γιαγιά του, δύο ανθρώπους που ούτε τα πόδια τους δεν μπορούν να πάρουν; Τι να πω για κάποιον που ζει με τις περιουσίες αυτών που εγκατέλειψε;

Πατέρας :Τίποτε να μην πεις, τίποτε. Και ποιος είσαι εσύ που πάντα πρέπει να λες κάτι; Το ξέρω πως δεν υπάρχει καμία δικαιολογία, πως ό,τι και να πω θα είναι ψέμα. Είναι τόσο ντροπιαστική αυτή η αλήθεια..

Πλάσμα 3: Όσο περνά η ώρα όλο και περισσότερο θα ντρέπεσαι.

Πατέρας: Εσένα δεν σε συμπαθώ καθόλου. Λες πολλά και κάνεις τον κριτή. Ποιος νομίζεις πως είσαι;

Πλάσμα: Θα καταλάβεις σιγά σιγά ποιος είμαι. Όμως, να σου θυμίσω πως τα ντροπιαστικά έργα είναι δικές σου πράξεις κι όχι δικές μου…

Πατέρας: Ναι, ο παππούς και η γιαγιά, αυτοί οι δύο άνθρωποι μου φέρθηκαν τόσο καλά.

Πλάσμα: Κι εσύ τόσο άσχημα… Πήρες από τον καθένα ό, τι μπόρεσες να πάρεις, ζήτησες ό,τι χρειάστηκες , σου δώσανε απλόχερα ό,τι θέλησες και ό,τι αυτοί προσφέρθηκαν να σου χαρίσουν … και στο τέλος τους εγκατέλειψες, τους ξέγραψες.. Αλήθεια, γιατί νομίζεις πως οι άνθρωποι χαίρονται, όταν αποκτούν παιδιά, όταν κάνουν οικογένεια; Για να έχουν δικούς τους ανθρώπους, να τους χαρίσουν τη χαρά, την ευτυχία, την επιτυχία, την αγάπη. Κι όταν αυτοί γεράσουν το μόνο που θέλουν είναι η συντροφιά και μία μικρή βοήθεια. Οι μεγάλοι άνθρωποι έχουν μικρές απαιτήσεις σε σχέση με όσα πρόσφεραν….

Εντελώς ξαφνικά ανοίγει μία καινούρια σκηνή διαφορετική από τις άλλες. Σε ένα σπίτι η οικογένεια είναι συγκεντρωμένη γύρω από το μικρό τραπεζάκι και μία χαρούμενη ατμόσφαιρα υπάρχει παντού.. Ο πατέρας κάθεται στη μέση και οι υπόλοιποι γύρω του.

Πατέρας : Έπρεπε να βάλουμε πιο ψηλά το αστέρι φέτος. Έπρεπε να το κρεμάσουμε από την οροφή. Αλήθεια είναι όλα έτοιμα για απόψε; Πρέπει να βάλουμε το δίσκο με τα ποτηράκια κάτω από το δέντρο….

Κόρη: Αλήθεια, μπαμπά, γιατί βάζουμε τόσα πολλά ποτηράκια στον δίσκο αυτόν;

Πατέρας : Αυτός ο δίσκος είναι για όλους τους καλούς συγγενείς και φίλους . Η χαρά και η ευτυχία θα έρθουν και θα τα γεμίσουν με τύχη.

Γιος: Ο δίσκος της οικογένειας δεν θα έπρεπε να έχει μόνον δέκα ποτηράκια; γιατί βάζουμε κάθε χρόνο τόσα πολλά;

Πατέρας: Έχουμε και πολύ καλούς φίλους που δεν πρέπει να ξεχνάμε.

Κόρη: Μπορούμε να βάλουμε και για τους δικούς μας φίλους;

Πατέρας: Φυσικά, μπορείτε να βάλετε για όσους φίλους θέλετε.

Γιος: Μπαμπά, για ποιους φίλους έβαλες εσύ;

Πατέρας: Έβαλα ποτηράκια για τον Μάνο, τον Λεό, τον Πάνο, τον Οδυσσέα, τον Μαριάνο.

Κόρη: Μπαμπά, όλους αυτούς τους φίλους σου τους έχουμε γνωρίσει, εκτός από τον Πάνο. Ποιος είναι αυτός και γιατί δεν ήρθε ποτέ να σε δει;

Μητέρα: Είναι μία παλιά ιστορία και καλό είναι να μην ασχοληθούμε. Πιστεύω πως δεν αξίζει.

Πλάσμα 4: Αυτή είναι η χειρότερη προσβολή και πιστεύω πως σου αξίζει. Μία προδοσία μετά την άλλη. Κρίμα να χαλάς τη ζωή σου σε τέτοιες συμπεριφορές. Η ζωή που είναι το καλύτερο δώρο για τον άνθρωπο, η ζωή που έχει σκοπό της την τελειότητα της ανθρώπινης ψυχής να γκρεμίζεται τόσο χαμηλά, να της αφαιρούμε κάθε αξία… Όποιος ,όμως, τη ζωή δεν εκτιμά , πληρώνεται με το ίδιο νόμισμα.. Θυμάσαι τι έκανες στον άνθρωπο αυτόν, αυτόν που πάντα σε υποστήριζε; Ήταν ο καλύτερός σου φίλος..

Πατέρας: Ήταν, όχι πια.

Πλάσμα 4: Γιατί δεν τον θέλεις, τι σου έκανε;

Πατέρας: Αυτός τίποτε. Εγώ του φέρθηκα άσχημα. Έκανα ό,τι χειρότερο μπορούσα να κάνω σε φίλο.

Πλάσμα 4: Αν μπορεί κάποιος να σε αποκαλεί φίλο..

Πατέρας: Έχεις δίκιο. Δεν μπορώ εγώ να λέγομαι φίλος, δεν μπορώ να λέγομαι συγγενής, δεν μπορώ να είμαι τίποτε από αυτά που χαρακτηρίζουν τους ανθρώπους..

Κόρη (*συνεχίζεται η σκηνή*): Γιατί , μαμά, τι έγινε με τον φίλο του μπαμπά;

Πατέρας: Ας αφήσουμε την ιστορία να χαθεί, ας μπορέσουμε να σβήσουμε το αποτύπωμα της από την πραγματικότητα.

Γιος: Γιατί σιωπάς, γιατί δε θέλεις να μάθουμε τι συνέβη;

Πατέρας: Επειδή πιστεύω πως δεν έχει καμία αξία ένα τέτοιο γεγονός. Είναι κάτι που μπορεί να συμβεί σε όλους… Εξάλλου, δεν πιστεύω πως μία πράξη μπορεί να κρίνει ολόκληρη τη ζωή ενός ανθρώπου..

Μητέρα: Έχεις δίκιο, μα κάποια πράγματα αφήνουν πληγές που πονούν, που δεν σε αφήνουν να ξεχάσεις.

Πατέρας : Έχεις δίκιο, μα τι να κάνουμε, συνέβη..

Κόρη: Μα τι έγινε τελικά;

Μητέρα: Ο πατέρας σας και ο Πάνος ήταν πολύ καλοί φίλοι… Από το δημοτικό σχολείο μαζί, μεγάλωσαν μαζί στην ίδια γειτονιά, σπούδασαν μαζί… και κάποια στιγμή είπαν να συνεργαστούν. Έκλεισαν τις συμφωνίες, ετοίμασαν τα γραφεία τους, ανέλαβαν δουλειές… και ξαφνικά, χωρίς καμία προειδοποίηση, ο Πάνος πούλησε το μερίδιό του σε κάποιους άλλους. Ο πατέρας σας βρέθηκε να συνεργάζεται με ανθρώπους που δεν γνώριζε και φυσικά δεν ήθελε να συνεργαστεί. Αυτοί οι κάποιοι ήθελαν, όμως , να πάρουν και το μερίδιο τους πατέρα σας , για να είναι τα μόνα αφεντικά. Έκαναν, λοιπόν, τα πάντα για να τον διώξουν: σαμποτάζ, καθυστερήσεις, παράλογες απαιτήσεις.. Αναγκάστηκε τότε να αποσυρθεί και να χάσει τα περισσότερα χρήματα… Καλύτερα ,όμως, έτσι, γιατί κάθε μέρα αρρώσταινε και περισσότερο.

Γιος: Άσχημη συμπεριφορά. Και είπε κάποια δικαιολογία;

Μητέρα : Ναι, είπε πως του δόθηκε μία ευκαιρία σε μεγάλη εταιρία στην Αμερική και πως δεν ήθελε να χάσει αυτή την ευκαιρία.

Πατέρας: Η αλήθεια είναι πως ήταν πραγματικά μία μεγάλη ευκαιρία και θα ήταν κρίμα να τη χάσει.

Μητέρα: Κρίμα ήμασταν όμως κι εμείς που έπρεπε να ζήσουμε όλον αυτόν το εφιάλτη, να μας κυνηγούν όλοι, να προσπαθούμε να ξεχρεώσουμε, να στερηθούμε ακόμη και το φαγητό για να ξεμπλέξουμε. Όχι, εγώ δεν μπορώ και δεν θέλω να δικαιολογήσω.

Πατέρας: Για μένα ήταν ένας καλός φίλος και αυτό το ατόπημα του δεν είναι τόσο σημαντικό σε σχέση με όλα αυτά που ζήσαμε μαζί τόσα χρόνια. Για μένα παραμένει ένας καλός φίλος. Εξάλλου τα καταφέραμε τόσο καλά και όλες οι κακές στιγμές πέρασαν.

Μητέρα: Όχι, όσο και να το θέλεις αυτό δεν γίνεται. Όλες οι πράξεις και τα λόγια αφήνουν το αποτύπωμά τους. Τίποτε δεν σβήνεται τελείως στις σελίδες της ζωής…

Πλάσμα 4: Τίποτε δεν σβήνεται στις σελίδες της ζωής. Μία μεγάλη αλήθεια που οι περισσότεροι αγνοούν. Ό,τι πούμε και σκεφτούμε αφήνει τα ίχνη του παντού. Στον αέρα, τη θάλασσα, τα άστρα, στα δέντρα και τα ευωδιαστά λουλούδια, στα βουνά, τις σταγόνες της βροχής, τις ακτίνες του ήλιου, το απορροφά η ψυχή του διπλανού μας κι ας μην το άκουσε. Όλα μένουν και μαρτυρούν τον βίο της ανθρωπότητας τον βίο του κάθε ανθρώπου χωριστά. Ό,τι πούμε, κάνουμε, σκεφτούμε θα μας συνοδεύει μια ζωή, θα μαρτυρά την ψυχή μας, τις σκέψεις μας. Τίποτε δεν χάνεται, τίποτε δεν καταστρέφεται.

Πατέρας: Πόσο δίκιο έχεις. Τι μεγάλες αλήθειες που λες. Πόσο θα ήθελα να τις άκουγα νωρίτερα κι όχι τώρα.

Πλάσμα 4: Το πιστεύεις αυτό ή έτσι το λες , για να ξεγελάσεις τον εαυτό σου; Πώς μπορείς να λες κάτι τέτοιο;

Πατέρας: Μα τι συμβαίνει με σένα; Τόση μανία έχεις εναντίον μου; Ακόμη κι όταν παραδέχομαι τα λάθη μου, τα βάζεις μαζί μου.

Πλάσμα 4: Όχι ,δεν παραδέχεσαι τα λάθη σου. Αντίθετα προσπαθείς να βρεις κάποια δικαιολογία. Πώς μπορείς να λες πως δεν άκουσες ποτέ όλα αυτά πριν; Μπορείς να λες πως θα ήθελες να τα άκουγες από κάποιον ή κάποιους νωρίτερα, ώστε να μην κάνεις αυτά που έκανες; Κάθε μέρα τα άκουγες. Κάθε μέρα συνέβαιναν γύρω σου, τα έκαναν τόσοι γνωστοί και άγνωστοι και εσύ τα άκουγες και τα έβλεπες. Δεν είσαι ο μόνος, ούτε ο πρώτος που έκανε όλα αυτά τα ατοπήματα, τις άσχημες και άτιμες συμπεριφορές και φυσικά δεν θα είσαι ούτε ο τελευταίος. Κάθε ώρα, κάθε στιγμή, κάποιος, κάποιοι εγκαταλείπουν τους δικούς τους, εγκαταλείπουν προδίδοντας τους φίλους και συνεργάτες, παραμελούν οικογένεια, ασθενείς, ανήμπορους, γέροντες, αφήνουν αδέλφια στη μιζέρια και στον πόνο, αδιαφορούν για γονείς και προγόνους που χρειάζονται μία μικρή στήριξη, εγκαταλείπουν παιδιά και οικογένειες… Τα άκουγες, μα ποτέ δεν αντέδρασες, τα θεωρούσες φυσιολογικά, δεν έδωσες ποτέ σου μία κάποια σωστή συμβουλή για να σωθεί κάποια ζωή , μία κατάσταση..., ίσως επειδή σε βόλευε.

Πατέρας: Τι εννοείς ότι με βόλευε;

Πλάσμα 5: Πώς τολμάς να λες πως δεν ήξερες, πως δεν γνώριζες, όταν εσύ έκανες τόσα πολλά, το ένα μετά το άλλο; Πώς τολμάς να λες πως δεν γνώριζες τα καμώματα της ζωής και των ανθρώπων, όταν εσύ έκανες τόσα; Δεν έμαθες από τις δικές σου πράξεις; Δεν αναγνώρισες όλα αυτά στα δικά σου κατορθώματα; Και τώρα, να

σου πάλι, ετοιμάζεσαι να κάνεις ακόμη ένα κακούργημα , μία ατιμία στους πιο κοντινούς σου, στους δικούς σου ανθρώπους..

Πατέρας: Μα τι εννοείς, για πιο κακούργημα μιλάς; Δεν σχεδιάζω τίποτε να κάνω. Απλά, θέλω να πάω στον τόπο μου να γιορτάσω με τους φίλους μου..

Το πλάσμα κάνει μία απότομη κίνηση και τον καθηλώνει. Δεν ακούγεται ήχος . Ξαφνικά ανοίγει μία καινούρια σκηνή και εμφανίζεται το σπίτι του, η οικογένειά μου.

Πατέρας: Αα! Αυτό είναι το σπίτι μου, η οικογένειά μου, τα παιδιά μου. Γιατί μου τα δείχνεις, τι συμβαίνει;

Το πλάσμα του κάνει νόημα να σταματήσει και να παρακολουθήσει…

Μητέρα: Λοιπόν παιδιά, φέτος θα γιορτάσουμε χωρίς τον πατέρα σας. Θα περάσουμε και μόνοι μας καλά.

Κόρη: Μαμά, γιατί ο μπαμπάς συνεχώς γκρινιάζει τέτοιες ημέρες; Δεν θα έπρεπε να είναι χαρούμενος όπως όλοι οι μπαμπάδες του κόσμου; Δεν χαίρεται να πηγαίνουμε μαζί στα μαγαζιά για τα γιορτινά ψώνια όπως ο μπαμπάς της Αννούλας; Τους είδα μαζί πριν λίγο που επέστρεφαν γεμάτοι σακούλες, γελώντας και τραγουδώντας. Το βράδυ, είπε η Αννούλα, θα πάνε μαζί για τα κάλαντα..

Γιος: Αλήθεια , γιατί δεν έρχεται ούτε στις γιορτές μαζί μου για να μοιράσουμε τα δώρα στα σχολεία και τα ορφανοτροφεία; Ούτε το δέντρο στολίζει μαζί μας. Το κάνει πάντα μόνος του και όπως θέλει αυτός..

Κόρη: Σήμερα στο σχολείο ήρθαν πολλοί πατεράδες να βοηθήσουν.

Γιος: Εγώ ετοίμασα τον σάκο του Αι- Βασίλη μόνος μου. Στο τέλος με βοήθησε ο Ντίνος με τον πατέρα του. Αλήθεια , γιατί γκρινιάζει για το δέντρο, αφού ο ίδιος παραπονιέται πως το μικρό που θέλει να στολίσουμε φέτος είναι άσχημο και μοιάζει με παιχνίδι;

Κόρη: Και γιατί ήθελε να πάμε στο χωριό για τις γιορτές; Αυτός δεν έλεγε πως δεν θέλει πάρε δώσε με τους χωριανούς και τους συγγενείς του; Αυτός δεν μας έλεγε να μην πηγαίνουμε για να μην συναντούμε τους παππούδες και τις γιαγιάδες;

Μητέρα: Δεν γνωρίζω ,παιδιά μου, τι θα κάνει ο πατέρας σας. Ίσως περνά κάποια κρίση, ίσως χρειάζεται βοήθεια, ίσως… ίσως... ίσως …είναι τόσα πολλά τα ίσως. Ας προσπαθήσουμε να περάσουμε όμορφα αυτές τις ημέρες και βλέπουμε αργότερα..

Πλάσμα: Δεν γνωρίζουμε τι θα κάνει ο πατέρας και δεν μας ενδιαφέρει. Εμείς είμαστε εδώ, για να αναταράξουμε την ψυχή σας, να θυμίσουμε σε όλους τα

όσα καλά ή κακά πράξατε. Δεν θα εμποδίσουμε κανέναν να κάνει αυτά που επιθυμεί και σκέφτεται. Δεν είμαστε δικαστές.

Πλάσμα 2 : Δεν είμαστε κριτές, ούτε δικαστές. Είμαστε το αποτύπωμά σας μέσα στη ζωή, μέσα στον κόσμο και την ανθρωπότητα. Επειδή, όμως το κακό είναι πιο δυνατό από το καλό, πονά περισσότερο και αφήνει τα ίχνη του έντονα επάνω στη ζωή μας, την σκέψη μας, τις αναμνήσεις, μας θεωρείτε εχθρούς σας. Όμως δεν θα μπορούσαμε να είμαστε εχθροί σας…

Πλάσμα 3 : Δεν γίνεται να είμαστε εχθροί σας, μια και είμαστε κομμάτι του εαυτού σας. Εμείς… είμαστε εσείς. Είμαστε οι σκέψεις και τα έργα που θέλετε να κρύψετε, να σιωπήσετε, να εξαφανίσετε. Όπως, όμως, η ψυχή δεν εξαφανίζεται έτσι και τα

έργα της παραμένουν αιώνια, στη σκιά συνήθως, μα παραμένουν…

Πλάσμα 4: Αυτή η ψυχή τη δύναμη της οποίας δε γνωρίζετε και την σπαταλάτε σε ανούσια έργα και σκέψεις. Αυτή η ψυχή που σας οδηγεί στο φως , μα προτιμάτε το σκοτάδι. Έργα, λοιπόν, είμαστε που κρύψατε στο σκότος, μα πάλι εμφανιζόμαστε. Ερχόμαστε πάντα και θα ερχόμαστε συνέχεια.

Πλάσμα 5: Μη θυμώνετε μαζί μας. Είμαστε οι αναμνήσεις μαζί με τα συναισθήματα την ώρα που κάνατε τα όσα κάνατε. Το ότι εμφανιζόμαστε δείχνει πως η ψυχή σας δεν χάθηκε. Φανερώνει πως ακόμη αισθάνεστε το βάρος των πράξεων και των σκέψεων και πως η ανθρώπινη φύση σας δεν καταστράφηκε, δεν μεταλλάχθηκε. Είμαστε οι αναμνήσεις μαζί με τις τύψεις, τις ενοχές ,την αυτοκριτική. Είμαστε το κομμάτι του εαυτού σας που δε χάθηκε….

Φωτογραφικό υλικό : Κλουκίνας Λεωνίδας